

Verden ind, at de Sorte vare Engle Miesammen og vi Andre Djævle. Hvad det angaar, at Den skulde uddø som sukkerdyrkende Ø, saa er det aldeles usandsynligt. Det er vistnok bekendt for de fleste her, at Jorden paa St. Croix er Noget af den bedste Jord til Sukkeravl, som eksisterer. Naar Sukkeravlen og Den i det Hele er gaaet saa langt tilbage, som Tilfældet er, maa Grunden dertil søges ved at gaa en Smule tilbage i Tiden, og man vil da finde, at Skylden ganske vist hovedsagelig falder paa Plantageeierne. Disse Plantageeiere vare i gamle Dage velhavende og rige Folk, der boede enten i Danmark eller i England, meget Faa af dem boede paa Den. De havde Forvaltere, der passede Bedriften og drog store Indtægter af den. Lidene bleve invidlerlid daarligere. Men hvad gjorde Plantageeierne? Stedetfor at gaa hjem og passe Forretningen, vedbleve de at leve enten i London eller i Kjøbenhavn, og naar de ingen Penge havde, laante de, og saaledes bleve de ved at laane og laane, indtil de skulde Mere, end deres Giendom var værd. Det er med saa Ord, hvorledes Tingen er gaaet til. Nu staa disse Plantageeiere og sige, at de kunne ikke ernære sig selv og forlange, at Regjeringen skal hjælpe dem. Men derpaa vil jeg aldrig gaa ind. Naar man ikke passer sin Forretning, maa man gaa tilgrunde. Kan en Mand ikke bestaa som Eier af en Plantage, maa den sælges, og der vil nok komme Kjøbere. Der vil sikkert komme dem, der ville forstaa at drive Plantagerne saaledes, at de kunne svare Regning, og med Tiden vil Den blive den samme rige og frugtbare Ø, som den hidtil har været. Det er, hvad Plantageeierne angaar. Hvad derimod Regjeringens Stilling til denne Sag angaar, da har Regjeringen ganske vist, saa længe denne Ø skal kaldes en dansk Besiddelse, den Forpligtelse, at sørge for, at der er Fred og Ro og Orden derovre. Men det vil Den slet ikke have nogen Fremtid for sig. Det er jo ganske naturligt, at ingen som helst Kapitalist vil gaa over og sætte 100,000 Dollars i en Plantage paa St. Croix, naar han veed, at hvilkensomhelst Dag det skal være, kunne et Par Hundrede Negere-gjøre Oprør. Fjærend Kapitalisten indlader sig paa nogetsomhelst Kjøb, vil han have Sikkerhed, og den er Regjeringen forpligtet til at staffe ham. Regjeringen kan gjøre Mere. Den kan gjøre uendelig Meget for Skolegangen, og den kan lade plante Træer, thi det er ganske vist, at der er en stor Mangel paa dem paa St. Croix. Den kan fremdeles forbedre Landeveiene

paa Den, skjøndt Hovedveien der er bedre end de fleste, som vi have her i Danmark. Der er saaledes Meget, som Regjeringen kan gjøre, og som den bør gjøre, men den bør ikke hjælpe de Enkelte, som have sat deres Kapitaler til; thi enhver Mand, som vil arbejde, kan fortjene sit Brød paa St. Croix lettere og bedre end i Danmark. Det ærede Medlem talte ogsaa om, at Negrene saa kunde blive Eiere. Ja, det gjør mig virkelig ondt, at jeg maa udtrykke mig saaledes, men det er den rene Sandhed, at Negrene slet ikke egne sig til at blive Eiere af Andet end i det Høieste af et lille Stykke Land; saafartt han faar Mere, saa vender det rundt for ham, saa bliver han rent konfus, han passer det ikke og gaar tilsidst til Grunde. Nei, han maa have et lille Stykke Høvejord, som han kan plante til, eller rettere, som Konen kan plante til, thi Konen er for det Meste flittigere end Manden. Det er det, han kan overkomme, foruden at have sit Arbejde hos Arbejdsherreren, hvor han faar sin Arbejds løn. Saaledes lever han og er i Reglen meget lykkeligere og tilfredsere paa Grund af sin lette Karakter, end Folk ere paa mange andre Steder. Hvis der skulde bebrejdes Regjeringen Noget i dens Forhold til de vestindiske Øer, skulde det være det, at den har været altsfor svag. Det viste sig allerede ved den første Opstand i 1848, at Regjeringen havde været for svag. Hvis ikke den danske Regjering i 1848 havde været saa afholdt, som den var paa Den, saa kunde vi være visse paa, at den Omvæltning, der da skete, ikke vilde være gaaet til paa den Maade, som den gik til, saa skulde man have set ganske andre Ting af den Slags, som man har set paa mange andre Steder. — Da den høitærede Minister gjorde et Par Bemærkninger om de sociale Forhold derovre, kan jeg ikke negte, at jeg ogsaa kunde have Lust til at sige et Par Ord derom. Der foreligger mangfoldige Tilfælde, hvor det naanlig er Kvinden, der ikke vil indgaa Ægteskab. Jeg har selv personlig været i det Tilfælde som dansk Konsul, at jeg skulde stifte Fred mellem en Mand og en Kone, og det var Folk, der havde ikke mindre end 7 store Børn. Jeg havde bedet dem om at blive ved at leve sammen, da de nu havde levet sammen i saa mange Aar, og anmodede ogsaa begge Parter om at gifte sig, saa vilde jeg betale Præsten, hvad det skulde koste. Men Konen sagde: Nei paa ingen mulig Maade. Hvorfor? sagde jeg, og saa fik jeg det Svar, som jeg mange Gange har hørt: Saalænge jeg ikke er